

Hon måste ha slumrat till, för plötsligt var han bara där i hennes synfält. Kom gående mot henne där hon satt på altanen.

Trots att hon kände sig yrvaken fanns det ingen tvekan i hennes rörelse när hon tog en handfull av de vita prydnadsstenarna ur den stora blomkrukan med blåa och violetta petunior och kastade i avsikt att träffa. Han stannade upp mitt på gräsmattan och nu var hon alldeles säker på att det var han, trots all tid som gått.

”Försvinn” väste hon mellan tänderna.

Menade hon kom?

Han tog ytterligare några steg mot henne, fast mer tveksamma. Hon tog ännu en handfull av de släta stenarna fastän hon nu visste att han var utom räckhåll. När hon kastade tog hon i så att det var nära att hon föll ur rullstolen. Han höll upp händerna i luften och försökte sig på ett leende, men hon var på allt annat än lekhumör. Inningen av lust som gick genom hennes kropp viftade hon ilsket bort ur sitt medvetande.

”Anna.”

Hans röst. Hennes namn.

”Försvinn! Nu!” ropade hon så högt hon vågade. Hans armar föll ner längs sidorna och han vände sig om och började gå. Bort från henne. Lika hastigt som han dykt upp försvann han igen och hon var ensam kvar.

De vita stenarna lyste mot henne från gräsmattan. De skulle skvallra. Inte om honom precis, men om någonting. Och det fanns ingenting hon kunde göra åt det, hon satt där hon satt. Granhäcken slöt sig kring tomten, altanens vita räcke kring huset och oförmågan omkring henne. Hon visste mycket väl om att hon hade blivit bitter, och på något sätt tyckte hon att det var rätt åt henne. Nu satt hon där hon satt. Och Martin hade hon just avvisat. Igen. Nej, hon fick inte ens snudda vid minnena, de som hon kämpat så med att hålla ifrån sig. Det hade blivit kallt, eller så var det bara hon som kände av kylan som sipprade upp från hennes innersta. Trots koftan och den rödrutiga filten över knäet frös hon där i vårsolen, så hon svängde därför runt rullstolen och tog sig in i huset. Altandörren stängde hon och låste innan hon drog för de tunna vita gardinerna. Inne i sitt eget rum brukade hon alltid kunna andas, men nu kände hon hur det snörptes åt i halsen. Hon visste att det var övergående och inte det minsta farligt, men ändå kom paniken över henne med full kraft. Allt det vita omkring henne hotade att kväva. Det vita som hon funnit ro i tidigare, som hon själv hade valt. Hon som sedan olyckan, eller straffet, känt sig just så – vit. Inte ens inför sig själv hade hon kunnat formulera vad vit var, eller på vilket sätt hon var det, bara att hon visste bestämt

att det var så. Kanske hade det något med smärta och läkarrockar att göra eller att hon nu sonat skuld och blivit ny, men helt säker var hon inte. Hon var vit och hennes rum var bara en förlängning utav henne själv. Mitt i andnöd och panik kunde hon ändå tänka att något hade rubbats, att en annan färg sipprat in. Martins färg. Hon såg på den vita sängen som var höj- och sänkbar, på det vita släta överkastet, på de vita blanka kuddarna ovanpå. Med nya ögon såg hon. Det vita toalettbordet med spegeln, den vita hyllan där hennes måleriattiraljer förvarades, de vita väggarna. Men den vita tryggheten var borta. Martin fanns i varenda cell i hennes kropp, som om han hade förgiftat henne med ett gift som gav henne andnöd och dödsångest. Hon ångrade sig. Hur mycket hade hon inte ångrat? Men nu, denna akuta ånger. Händelsen som hänt alldeles nyss, men som ändå var lika oåterkallelig som alla de andra, fastän de låg skymda i minnets dimma. Hon borde ha ropat: Kom! Hon borde ha frågat hur han hamnat på hennes nyklippta gräsmatta, hur han hittat henne. Och ändå visste hon att det var bäst så här. Bara låta det falla i glömska.

När hon kunde andas igen och hjärtat slutat att slå så förfärligt i bröstet visste hon att hon gjort rätt. Dessutom skulle Håkan komma vilken sekund som helst. Hon kastade ett öga på armbandsuret. Han var sen. Hon rullade ut i köket för att ha uppsikt över garageuppfarten. Det var inte likt honom att vara sen, han var den punktligaste människa som Anna visste. Förr kunde de skämta om det, att han var mer pålitlig än Fröken Ur.

En ny våg av känslor sköljde över henne. Yrseln gjorde att hon måste hålla sig stadigt i. När det var över förstod hon att detta inte var en vanlig dag, en av de alla som brukade gå obemärkta förbi. Kanske var det på något sätt, som hon ännu inte riktigt förstätt, en mirakeldag. Hon såg Teodora för sin inre blick, det blonda raka håret i en förståndig page, de ljusa ögonen som blåskimrande pärlor i ett ansikte som var både vackert och kraftfullt. Den vita rocken förstås. Det var hon som införde mirakeldagar i Annas liv, sa att det var de hon skulle spara, samla på i sitt hjärta. Just den dagen hade Anna överlevt och miraklen var på något vis fler då, alldeles efter att döden nosat henne i nacken. Först senare kom bitterheten, hindren, oförmågan. Det bestående i vardagen. Och Håkan.

Men denna dag kanske. Ännu bara som en vag känsla av en början på något, en känsla som hennes rationella resonemang med sig själv inte ville ge vika för.

Hon såg på sin klocka igen. Håkan var nu en kvart försenad. Hon hann precis iscensätta en singelolycka med dödlig utgång i sitt huvud när Håkan, livs levande, klev över tröskeln. Han var på ovanligt dåligt humör, det kunde hon se på hans sammanbitna käkar. Hon frågade inte varför han var sen och han sa inte så mycket som ett ord. Utan att se på Anna slängde han till henne en hamburgare som hunnit kallna inuti sitt tunna prassliga papper med MAX tryckt i stora röda bokstäver. Hon åt ändå, tuggade sakta. Håkan som satt sig mittemot henne, stirrade ut genom fönstret och påbörjade plötsligt en utläggning om aktiefonder och likviditet uppblandat med

diverse nedlåtande personbeskrivningar. Alltihop hade säkert samband och innehåll för den som lyssnade noggrant, men det gjorde inte Anna. Det hade funnits en tid då hon tyckt att allt Håkan sa var fantastiskt även i de fall hon inte förstod hälften, eller kanske just därför. Ord som riskkapital och bruttovinstmarginal låg så bra i hans mun och fick den att se kyssvänlig ut. Hon var mer imponerad än något annat. Dessutom gillade hon att åka på weekendresor. Tidigare hade hon aldrig åkt på sådana, för det var inget hon som studerande haft varken råd eller tid till. Håkan hade varit svaret på alla hennes frågor och all hennes längtan. Allt ytligt som hägrat.

Hans ord var numera bara ytterligare en mur mellan dem, en som hon byggt men som hon inte längre visste hur den påbörjats. Nu spelade det ingen roll längre. Hon tuggade i sig det sista av hamburgaren, slickade flott och sås av fingrarna.

”Finns det något att dricka?”

Håkan som rest sig upp och börjat gå fram och tillbaka i köket stannade nu upp i sitt irriterande vankande och sin outröttliga monolog.

”Va?”

”Har du köpt något att dricka?”

”Jo, visst.”

Han tog fram apelsinjuice åt henne, i pappmugg med sugrör och allt. Sedan verkade han ha tappat både tråden och energin och stod tyst och stilla och såg på när hon drack upp juicen.

Femton längder kvar. Eller var det fjorton? Hon brukade alltid räkna noggrant. Det var sådant hon gjorde,

fyllde dagarna med. Allt utfördes noggrant med exakthet, ingenting lämnades åt slumpen.

Nu fick hon en kallsup och var tvungen att hugga tag i bassängkanten och hosta upp det klorerade vattnet. Håkan tittade upp från tidningen.

”Hur går det?”

”En kallsup bara... Jag klarar mig.”

Han återgick till tidningen. Hon hostade ett par gånger till och spottade i vattnet. Det var nog bara fjorton längder kvar, bestämde hon sig för. Idag fanns det en otålighet i henne, en som tillhörde den Anna som hon var van vid. Den som simmade trettio längder före frukost var inte hon, det var den vita.

Händerna släppte greppet om kanten och fortsatte med de vana simtagen i det tempererade vattnet. Hennes armar hade fått muskler som aldrig förr. Hon crawlade en längd och drog sedan ner på tempot för att inte riskera att få kramp. Det hade hänt ett par gånger och det var inget hon ville vara med om igen. Senast hade Håkan visserligen fått upp henne ur vattnet och lagt henne i något slags framstupaläge, men någonsans i henne hade en ny oro börjat spira. Hade han verkligen skyndat sig? När hon legat på det kalla kaklet och kräcks upp vatten och kroppen hade kämpat i konvulsioner för att åter kunna andas och leva hade hon blivit rädd för honom. Hans hand under hennes huvud hade all makt. Han hade kunnat krossa skallen på henne mot kaklet, men han höll henne bara tills hon kunde andas obehindrat igen. Sedan hade han lyft in henne i duschen och värmt henne med det varma vatten som strilade ur munstycket.

Efter den händelsen hade hon inte velat simma på en vecka. Tankarna hade gnagt i henne, om och om igen gick hon igenom vad som hänt. Och ännu mer tänkte hon på det som inte hänt. Hon försökte att tyda händelsen, utan att lyckas med annat än att bättra på sin misstänksamhet. Tystnaden dem emellan blev lika påtaglig som snön som fallit och bäddat in huset i ännu mer tystnad. Tidigare hade hon inte tänkt på hur lite de pratade med varandra, att det mesta de sa var så opersonligt att de kunde ha sagt det till precis vem som helst. Men tystnaden kom att bestå, och levde sitt eget liv med dem. Omformade dem. Hon visste faktiskt inte längre vem han var. Fast en färg gav hon honom och den var grå. En grå utan underton av någon annan färg. Vitt och grått. Hon och han. Ingen vidare palett att måla livet med. Kanske var det ironi från hennes sida att få huset inrett i just vitt och grått. Även innan hon satt ord på deras färger hade hon instinktivt vetat. Bara bassängdelen hade fått en vågad nyans av turkos med grönmålade detaljer. Hon hade älskat tanken på att få en egen bassäng, trots att Håkan kallat den för rehabbassäng. Nu var den en del av dagen, som vad som helst. Trettio längder innan frukost, varken mer eller mindre. Det gjorde henne gott, men inte glad. Denna dag blev det kanske bara tjugonio, eftersom hennes tankar varit på annat håll. Håkan hjälpte henne upp ur bassängen. Hon tog av sig den vita badmössan och lät de kopparröda lockarna falla ner på axlarna. Martin. De bara axlarna. Lite solsvedda. Minnesbilden var så skarp att hon måste dra efter andan. Håkans händer fumlade med baddräkten som korrade sig ner över hennes kropp. Hon kände sig lika utelämnad var-

enda gång, varenda dag.

”Aj” utbrast hon, som för att straffa honom för sin egen utsatthet.

”Förlåt” mumlade han.

För en kort sekund möttes deras ögon, hennes himmelsblå och hans stålblå, innan de båda vände bort sina ansikten från varandra.

Dagarna gick, tänkte hon, och undrade vad hennes dagar gjorde. Om de fortfarande kunde gå trots hennes benlöshet.

Kvällarna var ljusa nu, sådär spröda och skimrande som de bara kan vara på gränsen mellan vår och sommar. När lampan i taket var släckt kunde hon se de vita stenarna bland grässtråna. De blinkade vita mot henne och påminde om att det faktiskt hade hänt. Det oerhörda i att han hade sökt upp henne, att han stått innanför granhäcken på hennes gräsmatta och sagt hennes namn högt. Det var svårt att tro på. Som om hon bara hade drömt det. Bara stenarna visste, så hon satt länge i det nedsläckta rummet och tittade på dem. Det gjorde ont i henne, vetskapen om att Håkan skulle hitta dem imorgon när han skulle klippa gräset. Han klippte alltid gräset på fredagarna och imorgon var det ännu en fredag och gräset hade växt så lite att ögat inte kunde se det. Klippas skulle det ändå varje vecka, från maj till oktober, vare sig det behövs eller ej. Håkan var en obotlig vanemänniska, vilket han på något sätt lyckades dölja väl till en början, då Anna aldrig visste vad han skulle hitta på härnäst. Det var först när hon överraskade honom

med en hemlig resa som hon förstod hur stort behov av kontroll han hade. Det i hennes ögon spontana, var alltid detaljerat planerat från hans sida och inkräktade aldrig på sådant som var viktigt för honom. Anna kunde verkligen förstå att han tyckte om siffror. De dagar som hon försökte att se honom i försonligare dager tänkte hon på deras weekendresor. Särskilt tänkte hon på den till Edinburgh. Det var något där som berörde henne, någonting som varken var fina gallerier eller renommerade restauranger, utan något grovt, hugget i sten. Och vinden. Hela helgen hade vinden jagat mellan husen och rufsats om dem och nypt dem röda i kinderna. De hade gått vilse och ätit lammkotletter på en undanskymd restaurang där de levande ljusens skuggor dansat i takt med vindpustarna utanför, de som tycktes leta sig in precis överallt. Väl tillbaka på hotellet igen hade de skrattat, tagit ett hett bad och sedan älskat med en passion hon inte känt igen hos Håkan. Den lättsamma stämningen hade stannat hos dem. Hon hade rufsats om hans hår som om hon vore vinden själv och i det ögonblicket hade hon velat ha tillgång till alla hans skrymslen och vrår, till och med hans allra innersta. Och han hade låtit henne komma närmare än någonsin, som om vinden verkligen gjort honom hudlös. Edinburgh blev vindarnas stad för Anna, en plats där även det dolda kunde nås. Men känslan av närhet hade inte varat, inte kunnat tas med i handbagaget. Kanske var det så som besvikelsen kommit in i Annas sätt att se på Håkan? En liten förskjutning som en knappt märkbar spricka först, som nu växt till ett oöverstigligt bråddjup. Hon hade inte tänkt på det själv, förrän nu. Inte sett det uppen-

bara förrän hon satt och såg ut på de vita stenarna, ljuspunkter i natten, fallna stjärnor. Hennes vind hade aldrig nått ända in i Håkan. Kanske var den för svag eller så var hans motstånd för stort. Hon kunde inte blåsa liv i de delar hon önskade. De skulle aldrig kunna mötas på ett djupare, andligare plan.

Hon borde kanske aldrig packat upp väskan efter den resan, utan bara fortsatt ensam i en taxi till ett annat liv, till en annan man.

När hon i stunden gav sig själv ett annat liv med andra möjligheter insåg hon inte att hon lockade fram allt som hon försökt gömma undan. Andnöden och paniken med det fladdrande hjärtat var snabbt över henne. Hon tänkte på Teodoras ord om mirakeldagar och panikångest. Gränslandet mellan dem var kanske det svåraste, det som skulle föresälla det vanliga, all dagliga. När hon trodde att hon verkligen skulle dö, att luften skulle ta slut och hjärtat stanna, var hon också högst medveten om att hon levde. Tristess, självömkan och bitterhet fanns inte då. Det var bortträngt av viljan att leva och att komma ut ur tillståndet. Längtan efter en, om så bara en enda mirakeldag var ändå starkare än allt annat.

Anna fokuserade på de fallna stjärnorna och tog sig långsamt tillbaka till normal andning och puls. Hon tände lampan i taket och öppnade locket på asken till akvarellfärgerna. Egentligen kunde hon inte måla. Hade aldrig kunnat och skulle säkerligen aldrig börjat ifall inte tid i överflöd plötsligt givits henne. I början försökte hon sig på blommor och frukter i färggranna skålar men insåg snart att det non-figurativa var hennes möjlighet

att faktiskt åstadkomma något som inte såg ut som en barnteckning. Hon var slösaktig med vattnet, dränkte in hela det tjocka pappret med grov gräng innan hon lät färgerna leva sitt eget liv. Bäst av allt tyckte hon om paynés gray, men hon lät den ändå vara i utkanten av gulockra, cinnober och råsienna. Dess skarpa kanter växte in i de andra färgerna, drog dem med sig. Former uppstod ur några få penseldrag och Anna väntade tålmodigt på att pappret skulle torka något så att hon kunde ta målningen till nästa steg. Sista färglagret la hon när de andra lagren hade torkat helt. Oftast blev hon själv förvånad över resultatet. Hon var nöjd med sina målningar, lite stolt faktiskt, men ändå fick de ligga på hög i den översta byrålådan i hallen. Det var alldeles för mycket av den gamla Anna i dem för att passa i ett hus av vitt och grått. Just som hon avslutat sin senaste målning, en med fallna stjärnor och en stor blodröd planet som skulle kunna vara hennes hjärta, knackade Håkan på dörren.

”Är du nattklar?”

”Ja.”

Det betydde att en lång procedur av göromål skulle påbörjas och att de båda måste samarbeta för att till sist få Anna i säng och släcka lampan.

”Sov gott” sa Håkan alltid när de var klara och sedan lämnade han henne med en irriterande dörrglipa där Håkans kvällsljus strömmade in och fick henne att bli liten. En unge som han måste ha koll på, även på natten och även ifall ungen faktiskt har bestämt sig för att sova i det egna rummet trots att det är lite läskigt.

Fåglarna var tysta. De sjöng som besatta i morgonens första skälvande ljus, men ännu sov allting utom Anna.

Dörrglipan var svart som allting annat. Hon undrade om Martin sov just nu och hon hoppades att han inte gjorde det, fastän hon inte visste vilken skillnad det möjligen kunde göra. Dessutom var det ju hon som sagt åt honom att gå. Anna och hennes stolthet. Eller Anna och hennes förbannade rädsla. De två förväxlades så lätt, liksom gamla Anna och den vita.

Hon såg trött och sur ut i spegeln och hon gjorde sig ingen ansträngning för att se ut på något annat sätt. Huden såg nästan genomskinlig ut, som om hon inte sett solljus på årtal fastän hon var ute på altanen så gott som varenda dag. Bara att höra Fåglumskyrkans klocka klämta eller höra stöj och skratt från Holmavallen där det spelades fotboll fick henne att känna sig en aning mer levande. Hon önskade att Håkan kunde ta ner den där granhäcken som fick henne att känna sig mer isolerad än nödvändigt. Men hon visste att han inte ville det. Att han var rädd om sin integritet, sitt insynsskydd. Som om granhäcken verkligen hjälpte. Anna visste nog att det pratades om dem i byn, att det viskades mellan hyllorna i lanthandeln, att det ringdes samtal mellan husen och skvallrades över kokkaffe och hembakta kanelbullar med pärlsocker på. Men granhäcken kommer att bli kvar och Anna kunde därför bara ana skogen, åkrarna, Nossan, Ginza och nocken på grannens hus. Så vad hade hon för anledning att vara annat än trött och sur? Här satt hon, inte fyrtio år fyllda ens, som en fånge i sitt eget hus. Dessutom med en make som i andras ögon var ett helgon. De hjälpte säkert till att putsa på hans gloria. De elakaste tungorna skulle kunna kalla honom martyr.

Egentligen ville han bara ha kontroll över henne, även om det kostade på. Någon annan anledning kunde hon inte se. Han sa inget, men ändå visste hon att han gett henne ett livslångt straff som han tyckte att hon förtjänat. Ett straff som avtjänas i ett nyrenoverat hus helt anpassat efter hennes behov. Då utan att ta någon som helst hänsyn till andra behov än de kroppsligt basala. Hon hade mer behov än en gigantisk altan, rehabbassäng, specialanpassad toalett och höj- och sänkbar säng. Håglöst borstade hon sitt hår. Lockarna skuttade hit och dit, glänste i solens ljus som letade sig in genom de vita tunna gardinerna. Solljuset skyggade inte ens för det dystraste inre.

”Mer?”

”Nej tack.”

”Du har inte ätit mycket?”

”Jag är mätt.”

För första gången på länge tittade Håkan granskande på sin unga hustru.

”Vi kanske ska ringa Teodora?”

”Varför det? För att jag är mätt?”

”Nej... För att hon är läkare och...”

”Vad är det du vill nu då?”

”Vad arg du är. Varför är du det när jag bara vill hjälpa dig.”

”Jag är inte så säker på att jag vill ha din hjälp.”

”Du har verkat nere det sista och jag tänkte att...”

Anna avbröt honom bryskt.

”Ha! Du vill stoppa i mig mer piller? Glöm det!”

Tårarna brände bakom Annas ögonlock när hon

rullade ut på altanen. Håkan och hon var fiender. Det var så tydligt för henne. Hon gick inte på hans oroliga blick, den som han gett henne över läsglasögonens stålbågar. Han ville henne inte gott, men hon förstod inte heller hans spel. Hon torkade sina tårar och insåg att hon inte förstod sig på sitt eget agerande heller. Varför spelade hon med? För att hon var rädd att inte klara sig utan vare sig Håkan eller ben?

I två år snart hade de haft de här rollerna – hjälpare och offer.

Hon drog koftan tätare omkring sig. Slappnade av. Så såg hon att stenarna, de fallna stjärnorna, var bortplockade från gräsmattan. Han måste ha plockat bort dem när han klippte gräset. Han hade inget sagt om det. Undrade han inte? Hon skulle undra ifall rollerna var ombytta.

Det fanns en tid då hon velat veta allt, när nyfikenheten drev henne framåt och inåt. Håkan hade skrattat åt alla hennes frågor och undrat ifall det var något slags förhör och vad det var som han i så fall var misstänkt för.

”Kärlek” hade hon svarat. ”Du är misstänkt för kärlek.”

”Skyldig.”

Kyssar. Så djupa och underbara. Hans händer innanför tröjan först, händer som smekte, klämde, nöp i bröstvårtorna, innan de letade sig ner innanför hennes trosor och fann henne alldeles våt.

Men en del frågor hade hon aldrig fått svar på.

Den gången hade det varit hans exfru som hon velat veta allt om. Hur de träffades, hur mycket han hade älskat henne, men framför allt ville hon veta varför det tagit slut mellan dem, varför de plötsligt skilde sig efter tio års äktenskap och en nyligen avslutad jordenruntresa.

I allra första början av Annas och Håkans relation hade han skojat och sagt att de åkte jorden runt, fast åt var sitt håll och sedan fann de aldrig varandra mer. Det var inte särskilt kul och Anna kände det alltid som om han dolde något för henne. Kanske var hon bara paranoid? Kanske hade Håkan rätt om att de borde ringa Teodora. Att någonting faktiskt var fel inuti henne. Hon skulle just till att vända rullstolen och ta sig in till Håkan i köket igen när en kall hand lades runt hennes nacke. Hon skrek till.

”Ssch..., det är bara jag.”

Hans röst var annorlunda, liksom grumlig. Hon vände sitt ansikte mot honom för att se hans. I eftermiddagsljuset såg han riktigt gammal ut. Ansiktet var fårat och huden tycktes slappare. Men framför allt var det ögonen som såg annorlunda ut, trötta och jagade på en och samma gång.

”Du skrämde ju halvt ihjäl mig!”

”Vem skulle det annars vara?”

Så höll han fram de vita stenarna som han plockat upp ur sin byxficka.

”Jag hittade de här när jag skulle klippa gräset.”

Stenarna låg alldeles stilla i hans hand och båda väntade på att Anna skulle säga något. Tystnaden växte för varje hjärtslag.

”Vet du hur de har kunnat hamna där?”

”Kanske något djur... En älg?”

Håkan skrattade högt och länge.

”En älg? Seriöst? Du är inte bara paranoid, du har hallucinationer också.”

Så tog han tag i rullstolen och körde henne ovarsamt in i

hennes vita rum.

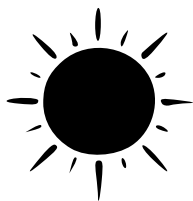
”Det är nog bäst om du är inne resten av dagen. Och stör mig inte i onödan, jag har mycket att jobba med.”

Han lämnade Anna ensam. De vita stenarna låg nu i hennes knä så hon tog upp dem en efter en och smekte dess lena yta. Konstigt nog kände hon sig alldeles, alldeles lugn.

Den stora längtan i Annas kropp hette Martin. Vare sig hon ville eller inte så fanns han där inom henne när hon vaknade, när hon simmade, när sjukgymnasten kom, när Håkan var hemma, när Håkan jobbade, när hon målade, när hon tittade på molnen som långsamt rörde sig över himlen och ändrar form under sin vandring.

Hela tiden sedan mirakeldagen då han kom gående mot henne och hon jagade bort honom hade han funnits hos henne. Hon kunde inte släppa tanken på honom, eller snarare känslan av honom och när hon väl erkänt det i tystnad inför sig själv så kom minnena ikapp nuet och hon blev fjorton år igen.

Anna var fjorton år.

Hon satt på bryggan och doppade tårna i det bärnstensfärgade vattnet. Det var behagligt. Inte ens att hon fått en flisa i handen av bryggan bekom henne. Detta var årets allra bästa dag och den hade knappt börjat. Hon ville nästan inte att den skulle börja, för då skulle den snart vara slut även om den varade till långt in på natten. Mamma och pappa och farmor höll som bäst på att duka långbordet inne i den faluröda ladan med grånad södergavel. Bron över bäcken var lövad och allt var som det skulle, så som det alltid hade varit, så som det alltid skulle vara.

Så som det känns när man är på gränsen mellan barn-dom och vuxenvärld. För alltid är nu och kommer att pågå. Tårna i vattnet en midsommarafton kan vara en liten evighet. Om man vill.

Och Anna ville. Tystnaden. Förväntningarna. Alla pappas systrar med familjer som snart skulle komma. Ulla. Gunnel. Eva. Så lika pappa och farmor till ut-seendet men ändå så helt olika. Ulla liten och späd och med de gröna ögonen som skelade så att Anna aldrig visste hur hon skulle möta fasterns blick. Gunnel stor och bastant och alltid med ett pillemariskt leende

lekandes i mungiporna. Och Eva, betydligt yngre och fåordigare än de andra. Anna tyckte inte att hon kände Eva alls, men hon hörde till och det var viktigast. Varje gång de alla sågs var Anna helt fascinerad av syskonens identiska näsor med sina fladdrande näsvingar. Själv hade hon fått sin mammas kortare och rakare näsa. Men en av hennes kusiner hade fått den där karakteristiska farmorsnäsan och de gröna ögonen.

Hon satt där som bäst, doppade tårna i vattnet och gjorde ringar med dem, ringar vars krusningar inte bar särskilt långt och hon tänkte på farmorsnäsan när den första bilen syntes på backkrönet. Bilen blänkte till i solen och bländade Anna precis när hon reste sig upp för att gå de första gästerna till mötes. Hennes fötter gjorde blöta spår på bryggan, spår som snart skulle torka bort. Hon fortsatte barfota längs stigen och kom snart upp till de andra. Småkusinerna Elin och Gustav skuttade ur bilen innan Ulla och Bengt ens hunnit få av sig säkerhetsbältena. Elin ville att Anna skulle göra en sådan där fläta som hon gjorde i julas, så Anna hann knappt hälsa på de andra innan hon blev upptagen med Elins ljusa hår som var så mjukt att det kändes som bebishår. Anna fick göra om fiskbensflätan några gånger innan den lyckades för Elin hade svårt att sitta still och det mjuka håret gled så lätt ur Annas händer. När flätan väl var klar hade även de andra anlänt, och utan att hon märkt det så hade han stått och tittat på henne och Elin ett tag. Hans leende gjorde henne förlägen av någon anledning. Näsan var densamma, farmorsnäsan, men annars var det knappt så att hon kände igen honom. Och mamma måste ha tänkt detsamma för hon kom skrattande fram till dem,

granskade honom upp ifrån och ner innan hon vände sig till sin dotter.

”Nog känner du väl igen Martin?”

”Jo...”

Sedan log hon stort mot honom.

”Fast det var fasligt vad du har växt. Du har ju blivit stora karln!”

Nog var det så. Martin var inget barn längre och det hade med ens blivit så tydligt. Förändringen hade gått på ett halvår. Själv trodde Anna att hon såg ut ungefär som i julas. Nu kände hon sig osäker och visste plötsligt inte riktigt hur hon skulle bete sig.

”Hej” sa hon i varje fall.

”Hej, kusin” sa han och tog hennes hand.

Sedan blev ingenting sig likt, fastän allt var precis som vanligt.

Majstången kläddes med slanor av björk, ormbunkar och blommor av alla de slag som gick att finna på ängen innan den restes. Den lutande lika mycket som föregående år, vilket Ulla inte var sen med att påpeka. Som tur var ropade mamma att maten var klar och efter som alla hellre åt än försökte att räta upp den hopplöst lutande majstången blev det inte ens en diskussion. Istället samlades de kring det dukade långbordet och åt en enklare måltid bestående av rykande het grönsakssoppa, nybakat bröd med kummin och anis och Evas hemystade ost. Snart klingade skratten och stämningen var på topp.

”Nu ska här lekas!” ropade pappa och alla reste sig upp, förutom farmor som alltid varit för gammal för att delta. Lekarna lektes, det hoppades säck och sprangs med potatis balanserandes på en sked i munnen och så

brännboll förstås. Så blev det kaffe med dopp, och flera liter flädersaft som dracks av såväl barnen som svettiga vuxna som sprungit sig trötta efter en boll. Sedan skulle det dansas runt den lutande majstången, de traditionella sångerna skulle sjungas och Sten spelade fiol så gott han kunde och ingen klagade på de falska tonerna. Elins fläta löstes upp allt mer allt eftersom timmarna gick. Alla blev hungriga igen och midsommarmaten kom på bordet. Sill av alla de slag, färskpotatis med dill, en köttfärspaj och två stora skålar med sallad. Och det kryddade brännvinet, så klart. Sedan fylldes den gamla ladan med ännu mera skratt och allt högre röster. Det berättades anekdoter och det småkivades om politik, men de stora grälen uteblev eftersom alla var sossar, och möjligen var Sten och Eva kommunister. Ulla och Bengt som nyligen kommit upp sig helt apopå och som börjat rösta höger hade åtminstone förstånd nog att vara tysta. Det var som det skulle vid en familjesammankomst med andra ord.

”Ska du med och bada?”

Anna hade inte märkt att Martin ställt sig bakom henne där hon satt förrän hans ord och varma andedräkt nådde hennes öra. Hon vände sig om och mötte hans gröna ögon.

”Visst.”

Så smet de ifrån de vuxna som just slagit upp ännu en snaps och börjat sjunga familjens egenkomponerade snapsvisa. De minsta hade redan somnat lite var som helst, Elin i Evas knä, Gustav med tummen i munnen på en höbal och minsta Emmy i sin vagn.

Sjön låg spegelblank och natten var ljus och magisk på ett sådant sätt som bara midsommarnätter kan bli, då

natten är som kortast och festerna som bäst. Skratten och sångerna rullade ner för slänten och ut över sjön. Det lät på ett alldeles särskilt sätt tyckte Anna. Underbart och lite vemodigt på något sätt. Anna hade kunnat stanna i den känslan om hon varit ensam vid sjön. Men nu var hon inte det.

”Har du badkläder med dig då?” frågade Anna och hörde själv hur illa ängsligheten lät mellan festen och ekot av den.

”Jag badar i kallingarna. Försten i!”

Och så började Martin klä av sig medan Anna knappt kunde röra sig. Hon var som förhäxad av hans bara axlar. De var lite solsvedda och strax under den gyllenbruna huden spelade muskler som absolut inte funnits där ett år tidigare. Han kastade en blick åt hennes håll och stannade av i sina skyndsamma rörelser.

”Vill du inte bada?”

”Jo...”

Så började även hon att ta av sig, glad över att hon för en gångs skull tagit på sig en bh, fastän hon egentligen inte behövde någon med tanke på hur små hennes bröst var. Martin gick ut på bryggan och dök vant i. Anna tog badstegen. Vattnet tycktes kallare nu än när hon tidigare suttit och doppat tårna. Hon hackade tänder när hon simmade ut mot Martin. Han skvätte vatten på henne och snart var vattenkriget i full gång. Hon blev varm i hela kroppen, och full av skratt. Med både armar och ben rev hon upp sjöns lugna yta och inte förrän hon hörde Martins röst slutade hon.

”Jag ger mig!”

De simmade tillbaka till bryggan, klättrade upp och satte

sig sedan längst ut på den och lät kropparna göra våta spår efter dem.

”Det är ett schysst ställe det här” sa Martin och drog handen genom den våta luggen så att den inte längre droppade ner i hans ögon.

”Mmm...”

”Fast det verkar som om detta blir den sista mid-sommaren här.”

Anna som blivit varm av vattenkriget kände det som om hon i ett ögonblick frös till is.

”Vaddå sista?”

”Oj då, har inte dina föräldrar sagt något?”

”Nej, vad skulle de ha sagt?”

”Att din farmor börjar bli gammal...”

”Det vet jag väl!”

Han vände sin blick från henne och såg ut över sjön som åter låg blank som en spegel. Tystnaden varade bara några sekunder men var oändligt lång och plågsam för Anna.

”Hon vill sälja, flytta till en lägenhet i Ed.”

”Hon kan inte sälja! Inte bara sådär.”

Martin ryckte på axlarna, de där fina solsvedda axlarna. Vattendroppar rann ner för hans kropp och Anna visste inte ifall hon ville låta ett finger följa en utav dropparna längs hans hud eller om hon ville slå till honom för att han satt där och påstod att farmor skulle sälja familjens paradis. Stället där pappa och systrarna växt upp, där barnbarnen kände sig hemma och där de alla firade de stora högtiderna tillsammans.

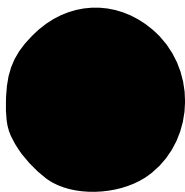
”Det är faktiskt inte bara sådär, de har pratat om det sedan i julas och egentligen är det bara dina föräldrar

som vill köpa loss det, men det är bara Ulla och Bengt som har råd.”

Anna ville verkligen inte börja gråta men ändå var det precis det som hon gjorde, tårarna bara kom alldeles av sig själva.

”Förlåt, jag borde inte ha sagt något.”

Och så lade Martin sin arm, lite tafatt, runt Annas axlar för att trösta henne och hon tog det som en godtagbar ursäkt för att flytta sig närmare Martin och luta huvudet mot en av de där solsvedda axlarna.

Håkan hade åkt till jobbet med allvarlig min och den svarta portföljen tjock av viktiga papper. Anna satte på sin favoritskiva och sjöng med i texterna. Tonerna av fiol och sedan länge slocknad milrök fick hennes tårar att rulla och orden att stocka sig i halsen. Hon kände inte riktigt igen sig själv. För att få ro i själen behövde hon bli vit igen. Nu visste hon inte vad hon var. Ockra kanske, utspädd i mycket vatten. Samtidigt ville hon inte vara vit mer, hon var så trött på det. Det skyldiga i oskuldens färg. Att hon förflyttar skuld betyder egentligen ingenting för verkligheten. Den var ändå alltid naken och färglös. Hudlös till och med. Anna kunde inte längre vara vit, om hon skulle vara ärlig mot sig själv. Hon visste det mitt i gråten, mitt i en triol.

Ringsignalen från telefonen skar igenom tankar och musik. Hon skruvade ner volymen och rullade bort till telefonen.

”Anna” svarade hon.

”Hej Anna. Det var Teodora här.”

”Hej.”

Misstänksamheten hördes i hennes röst, liksom att hon nyss gråtit, det var Anna helt övertygad om.

”Gråter du?”

”Nej., det är bara pollenallergi.”

Anna blundade hårt. Att ljuga om pollenallergi för den läkare som kände henne utan och innan var kanske inte så smart. Men Teodora lät det passera.

”Jag tänkte bara höra hur det går med allt, nu när du fått personlig assistent och så.”

Anna andades ut. Det här verkar bara vara ett rutin-samtal, inget som Håkan låg bakom.

När Teodora lagt på satt Anna ännu med sin lur i handen och tittade på den.

”Varför säger jag inte som det är? Varför säger jag att allt är bra när det inte är sant?” viskade hon för sig själv.

Och eftersom ingen annan än hon skulle kunnat svara förblev det tyst och hon lade till sist på luren och rullade in i köket för att bre sig en smörgås och skala ett äpple att äta. Visst skulle hon kunna ringa upp Teodora igen, men hon bet i äpplet istället. Ett sött och saftigt äpple.

Först var både Håkan och Anna emot att få hjälp av en personlig assistent. Sedan var det mest Håkan. Han tyckte att han klarade det utmärkt själv, att ta hand om Anna fastän det innebar att hon var tvungen att använda blöjor medan han jobbade på dagarna.

Men den senaste tiden hade Malin kommit två gånger om dagen för att hjälpa Anna. I hemlighet hade Anna hoppats på att få en vän i Malin. Besvikelsen hade bara blivit större för var dag som lades till den föregående. Malin var överhuvudtaget inte intresserad av att prata med Anna, utan ville så fort som möjligt bli klar med sina uppgifter. Och Anna kom allt mer att instämna i Malins snabbhetsprincip och de båda gjorde sitt bästa för

att få det hela överstökad så fort som möjligt.

Denna torsdag i juni, den femte eller sjätte, kom att bli en mirakeldag. Istället för Malin dök Sevinç upp, en kort och satt kvinna med ursprung från Turkiet. Hon kvittrade som en fågel i Annas öron och fick henne att skratta, vilket hon inte gjort på länge. Så länge att det var svårt till en början, att det mest lät som ett hest kraxande innan Annas gamla skratt återvände. Sevinc bjöd Anna på hemgjort godis och hötte med näven och sa att Anna aldrig fick berätta om dessa godbitar för någon, speciellt inte för chefen. Det lovade Anna dyrt och heligt med allvarlig min. Och så fick hon veta alla möjliga förhållningsregler som Sevinç hade och som hon uppenbarligen inte brydde sig så mycket om. Hon gjorde parodi på dem så att Anna kiknade av skratt.

”Går det bra om jag stannar en halvtimme extra? Du vet, det går inte så många bussar och det är väldigt trevligt att prata med dig.”

Annas hjärta tog ett skutt av glädje.

”Stanna du, det går jättebra.”

”Jag kan massera dina axlar och din nacke om du vill. Jag har diplom förstår du.”

Anna tackade ja och Sevinç påbörjade mjukt massagen. Njutningen av beröringen var total och Anna lyssnade bara med ett halvt öra på vad Sevinç sa. Ord flöt in och ut ur varandra, det var släkt och vänner som målades upp, små vardagsepisoder, glädjeämnen och bekymmer. Om den besvärliga grannen som stört deras sömn med att städa och lyssna på opera nätterna igenom men som nu till deras stora lättnad flyttat ut. Sedan kom två ord som fick Anna att bli allert; ”Martin” och ”nyinflyttad”.

Anna ville skrika åt Sevinç att berätta igen, berätta mer om den där nye grannen, men istället förblev hon tyst en bra stund och fortsatte att lyssna till Sevinç behagliga stämman innan hon tog mod till sig.

”Den där Martin..., han heter inte Hedin i efternamn?”

”Jo det gör han, men hur vet du det?”

”Han är min...”

Hon stannade upp och letade efter det korrekta ordet, men visste inte vilket det var förrän hon hör sig själv referera till släktskapet. ”...kusin.”

Mirakeldag.

Mirakeldag.

Det bubblade av glädje i Anna. Hon visste knappt hur hon på kortast tid skulle få mer information utan att verka för angelägen. Orden som kom ur hennes mun lät främmande och lögnerna skulle i vilket annat fall som helst fått henne att rodna. Men de bekom henne inte just nu hur osannolika de än verkade. Att Anna hade tappat kontakten med en kusin hon tyckte mycket om men ändå visste att han kunde vara nyinflyttad i närområdet var inte särskilt troligt. Syftet med lögnerna var viktigare än allt annat.

När Sevinç sprang till bussen hade Anna en papperslapp i sin hand med Martins gatuadress på, och Sevinçs telefonnummer under. Hon hade sagt att Anna kunde ringa när hon ville och att hon ville hjälpa till med att återförena de båda kusinerna. Malin som var sjuk, skulle säkert vara på benen imorgon och Anna förmodade att hon aldrig skulle träffa Sevinç igen. Men hon var så oerhört tacksam för den här dagen. Hon tänkte rent av på Sevinç som sin räddande ängel. Martin. Han fanns,

alldeles, alldeles nära henne. Trekvarts resväg och alla år av tystnad var det enda som skilde dem åt nu. Vita stenar och hårda ord hade Anna alldeles glömt av. Fantasier och förhoppningar började ta form och blandades med hennes allra finaste minnen. Hennes huvud fylldes snabbt med midsommarblomster, solvarm hud, daggvått gräs, rullande skratt över sjön, hemligheter inuti uråldriga träd, farmorsnäsan, sammanflätade händer, doft av matjessill. Allt det som varit i förfluten tid. Hur hon än försökte så var nutiden blank på ytan, med en virvlande känslostorm där inunder och hon blev svettig bara av tanken på hur hon skulle bli tvungen att ringa upp honom och alla ord som inte skulle kunna sägas. Vad ville hon säga? Kommer du ihåg.., du vet.., för mer än ett halvt liv sedan? Betyder det något fortfarande? Vad hade han velat henne när han för en månad sedan kommit gående mot henne? Och de vita stenarna, vad kunde hon säga om dem? Nu kändes det som om de träffade henne i magen. Hon stirrade ner på sina benstumpar som slutade där knäna en gång funnits. Så mycket som borde ha varit annorlunda.

Fåglarna sjöng som allra mest om kvällarna nu, ja, långt in på nätterna. I Annas bröst däremot var det tyst. Hjärtat kunde inte förmå sig att sjunga några hoppfulla toner. Runt Annas hjärta fanns större hinder än granhäckar och vitmålade staket. Än avsaknad av ben. Hon tog på sig den vita badmössan innan Håkan hjälpte henne ner i den tempererade bassängen. Hans tidning låg och väntade på bordet. Anna kände sig kraftlös och skulle för en gångs skull vilja byta. Håkan kunde simma

hennes trettio längder och hon kunde läsa hans tidning, noggrant granska börsens alla krumbukter och lägga ekonomiska analyser på minnet. Hon skulle behöva den vilan lika mycket som han skulle behöva motionen, för hon har märkt hur hans midjemått bara växt och växt, och hur ansträngd han verkar bli vid minsta lilla ansträngning. Men bläddra i tidningen och räkna pengar var det enda som han tycktes göra med entusiasm.

Förr när hon ville reta honom sa hon att han jobbade på Monopol och att hans värld, som var gjord av pengar, bara var en låtsasvärld. Av någon anledning som hon ännu i dag inte förstod så blev Håkan arg, på riktigt. Nu var det länge sedan som hon sa något sådant. Sedan hon sa någonting alls, på riktigt.

Sedan den ovanligt långa dialogen om huruvida Teodora skulle ringas eller inte hade de knappt sagt ett ord till varandra. Bara de där vanliga vardagsfraserna ; ”Godmorgon”, ”Tack för maten” och ”Är du nattklar?”

Anna simmade. Simmade. Simmade... Hon hoppades kunna simma ifrån sina tankar, de på Martin. De var så meningslösa, mest bara en mental rundgång. Martin, så nära, men ändå utom räckhåll. Hon försökte att minnas hur han såg ut när han stod på hennes gräsmatta. Hade han blivit lite gråhårig? Tunnhårig? Tillstymmelse till kulmage? Rynkig? Men hon visste inte, för allt som hon såg för sin inre blick var hans leende, precis som det såg ut då, förr. Och näsan, farmorsnäsan som det absolut inte gick att ta miste på. Men varför skulle hon minnas när hon bara ville försöka glömma? Hon bannade sig själv och började räkna simtag. Ett, två, tre, fyra, fem, sex... Sex. När låg hon och Håkan med var-

andra senast? Helt säkert visste hon att det var före olyckan, minst två år sedan alltså. Men innan dess? Hon hade avvisat honom så många gånger redan innan olyckan att han knappt försökte till slut. Hon hade, med sitt eget mått av rättvisa och dess straffsatser, gett honom gliringar om att hon låg med andra, fastän det inte ens var sant. Hon ville bara såra honom för hans otillgänglighet. Såra honom för att komma in i hans innersta, när kärlek och Edinburghs vindar inte hade hjälpt. Aldrig att hon sagt rakt ut att hon låg med någon, men hon nämnde namn, klädde upp sig extra mycket när hon skulle äta lunch med Janne, såg ut som om hon varit med om en smärre orkan när hon träffat Mikael och duschade en timma och sov middag ifall hon råkat springa på Ulf på stan. Hon hade kunnat köpa dyra smycken till sig själv och sedan hävda att hon inte mindes när eller av vem hon fått dem. Håkans reaktioner uteblev, han varken slöt sig eller öppnade sig för henne. Vad han tyckte och tänkte om henne eller för den delen Janne, Mikael, Ulf, Stefan eller Morgan förblev utsagt. Ändå hade hon inte kunnat sluta. När hennes elaka påhitt väl var igång gick det inte att bli snäll igen. Kanske hoppades hon på att det en dag, någon gång, skulle bli för mycket även för Håkan och att det då skulle hända. Någoting! Snart hade Anna simmat hälften av längderna, femton. Hon sneglade upp från bassängen på Håkan där han satt försjunken i sina siffror. Aldrig hade hon förstått sig på honom. Så var det. Han var ett mysterium som hon i årtal försökt att lösa. Ett mysterium som hon ifrån början älskat just för sin slutna oåtkomlighet. Hon hade länge trott att hon skulle få bli den första, den enda som

skulle nå ända fram, ända in och invigas i hemligheten som var Håkan. Samma mysterium var det som sedan fått henne att hata honom.

Vad kände hon nu? Hon visste inte. Ibland var hon rädd för honom, för att han till synes så osjälviskt tog hand om henne, fast utan att visa någon form av affektion. Hon var mer i hans våld än i hans vård, fastän han aldrig gjort henne något ont på ett sätt att hon skulle kunna peka på det och få någon annan att förstå. Deras privata krig låg på en helt annan nivå än slag och hårda ord. Han skadade henne genom att inte göra, att inte säga, och så hade det alltid varit. Det fanns även små skiftningar i hans rörelser som hon lagt märke till sedan olyckan. Kanske hade de alltid funnits utan att hon noterat dem. Nu för tiden kunde hon se på hans sätt att skära upp bröd eller vända blad i tidningen vilken skiftning hos honom hon kunde vänta sig. Hon borde ha gått, lämnat honom, medan hon ännu kunde.

Nu ville hon inte simma mer. Egentligen hade hon fyra längder kvar, men den där mattheten hon kände i kroppen redan då hon vaknade hade blivit övermäktig.

”Håkan! Jag är klar!”

Han såg upp ifrån tidningen och deras ögon möttes.

”Redan?”

”Ja.”

Hon hade gömt de vita stenarna. De var hennes fallna stjärnor. Efter dem ville hon navigera, fastän de inte låg stilla i sin gömma.

Håkan hade köpt med sig hennes favoritmat och var på ovanligt bra humör. Han visslade medan han dukade fram. Hon satt tyst i sin rullstol och kände hur det vattnades i munnen. Vinet stod på luftning. Han serverade henne ett halvt glas, det var hennes ranson. Själv kommer han att dricka upp resten av flaskan under kvällen.

De åt under tystnad. Anna njöt av varenda tugga och smuttade försiktigt på vinet så att det skulle räcka till hela måltiden. Hon väntade även på att han skulle berätta vad det var han var glad för, men inte ens sin glädje ville han dela med henne utan dagen förflöt som vilken dag som helst. Inte ens när han stoppat om henne i de vita nytvättade lakanen som luktade starkt av något sköljmedel som Malin köpt och lämnat rummet med glipan av ljus har hon en aning om varför han varit på så gott humör. Egentligen gjorde det henne detsamma. Hon strök en hårslinga ur ansiktet och tog några djupa andetag. Det fanns ingen trötthet i henne. Ett tag blundade hon, men inte blev hon tröttare för det. Så istället log hon och tittade på ljuset som kom ifrån köket och vardagsrummet. Det flimrade av TV-ljus. De olika färgerna smög sig in genom dörrglipan och klättrade i en smal strimma över väggen, snuddade vid spegeln, fortsatte upp i taket och till slut tillbaka till dörren igen. Trots att hon förstod av ljuset att TV:n måste vara på så hörde hon inget ljud. Hon försökte verkligen att lyssna efter det för att försöka lista ut vad det var för program som Håkan såg på. Till sist blev hon otålig, varför skulle hon ligga här sömnlös och titta i taket halva natten? Hade de haft en något så när normal relation hade de suttit i soffan till-

sammans nu och tittat på vad som helst, ätit dillchips och delat på en öl. Kanske hade han till och med lagt en arm om henne för att komma närmare. Närheten som hon så törstade efter. Men eftersom det inte var en möjlighet så skulle hon åtminstone vilja kunna sova. Då hörde hon hur Håkan skrattade ute i köket, ett dämpat väsende skratt. Hon lyssnade så intensivt att hon nästan glömde av att andas. Han pratade uppenbarligen i telefon.

”Det gick bra...”

”Bättre än så!”

”En hel del... troll... ligg lågt...”

Hon kunde bara urskilja det, lösryckta ord som inte sa henne särskilt mycket, eftersom hon inte hade någonting att hänga upp dem på. Ändå sparade hon dem i sitt minne, gömde dem på en plats där bara hon kunde finna dem och sedan somnade hon.

Malin kom, lyssnandes på sin Ipod. Det var knappt att hon orkade ta ur lurarna ur öronen. Anna kände sig allt mer irriterad på denna blonderade tjugoåring som inte ens bemödade sig med att låtsas vara trevlig. Sedan hon mött Sevinç. förstod hon ju att det fanns personliga assistenter som skulle kunna se henne som en människa och inte bara någonting i en rullstol som krävde viss skötsel.

Nu stod Malin framför henne med händerna på var sin höft.

”Jaha, har du bajsat idag?”

Anna hade verkligen fått nog av detta.

Vattnet slöt sig kring hennes kropp. Hon började simma. Håkan började gå av och an längs bassängkanten med händerna på ryggen. Det irriterade henne. Hon kunde inte tänka när han travade fram och tillbaka sådär. Inte heller kunde hon glida in i en meditativ ordlöshet. Det enda hon kunde var helt enkelt att irritera sig på Håkan, på det hasande ljud som hans steg gjorde, på hans ansträngda andhämtning, på åsynen av hans mage som vid det här laget hade börjat hänga över byxlinningen. Efter sju längder stod hon inte ut längre, utan högg tag i bassängkanten.

”Gå och sätt dig, eller hjälp mig upp” befallde hon med sådan skärpa i tonen att hon själv blev förvånad.

Utan ett ord och utan att titta på henne lommade Håkan bort till sin fåtölj och slog sig ner med en ljudlig duns. En djup suck följde. Anna släppte taget om bassängkanten och tog ett par kraftfulla armtag. Hon hade hoppats på att tankarna skulle vara stilla medan hon plöjde sig fram i vattnet, men de lät henne inte vara ifred. Det är midsommarafton imorgon, började de. Midsommarafton, en magisk natt då allting är möjligt. En natt då tystnad och sju sorters blommor under kudden betydde någonting. En natt då även de mest inbitna vetenskapsanhängarna tillät sig att dras med i skrock och folktro och ge sig hän åt sina innersta drömmar, de utan kalkyler och prognoser. Anna undrade vilka blommor som växte utanför granhäcken. Hon önskade sig prästkragar, nätta blåklockor, rödklöver, gula kärringtänder, vita hundkex och smörblommor. Spröda styvmorsviol. De sju sorternas blommor skulle hon vilja lägga under sin kudde. En av varje. Och

sedan? Det var Martin som hon ville se i sin dröm, hans vackra leende, de snälla gröna ögonen, det mörka håret som lockade sig i pannan om luftfuktigheten var hög. Hon ville se honom i drömmen bara denna enda natt, den då ens sanna kärlek ska uppenbaras i sömnens rike. Men när hon simmade där fram och tillbaka med sin vita badmössa tätt slutet kring de kopparröda lockarna visste hon mycket väl att morgondagen var en dag som alla andra i hennes nuvarande liv. Och att hoppa över de sju gärdesgårdarna, så som det krävdes för att få tillgång till magin var det ju för övrigt inte tal om. Hennes oförmåga letade sig in även i folktron som hon hade med sig sedan barnsben.

När Håkan helt plötsligt blev tvungen att åka in till Nossebro för att handla gav han Anna en chans att nå Martin innan midsommaraftonen. Hon hade hela dagen tänkt sig att det var då det måste ske, som om all annan tid var ovidkommande just när det gällde Martin. Lappen med Martins gatuadress och Sevinç telefonnummer låg fiffigt gömd i en glipa i rullstolens innersta. Det var lite besvärligt att få tag på den, men Anna gav sig inte förrän hon satt med lappen framför sig och telefonen i handen. Hon darrade lätt när hon slog Sevinc telefonnummer. Tur hade hon, för Sevinç var bara inne alldeles kort för att se efter så att spisen var avstängd och altandörren låst. Maken och de tre barnen satt redan i bilen, redo för en alldeles för kort semester på en av västkustens billigaste campingplatser. Fastän Sevinç hade bråttom tog hon sig tid att berätta det och att få fram Martins telefonnummer. Anna vågade själv inte ringa nummer-

upplysningen, för hon visste att Håkan granskade allt minutiöst som hade med utgifter att göra, och ett sådant samtal skulle inte gå honom obemärkt förbi.

”Tack, snälla Sevinç. Om du visste vad det här betyder mycket för mig.”

”Inget att prata om, men nu måste jag rusa. Men Anna, vi kanske kan ses någon dag, snart?”

”Som vänner menar du?”

”Ja, precis.”

”Jättegärna.”

”Då ringer vi, eller hur?”

”Ja, jag ringer dig. Ha en trevlig semester nu. Och hälsa familjen.”

Och så lade de på. Anna kände hur kinderna blossade och hettade. Munnen var kruttorr. Framför henne i blått bläck stod Martins nummer. Det skulle lika gärna kunnat ha varit skrivet i eldskrift. Det brände henne, inifrån och ut. Ett glas vatten, sedan skulle hon ringa. I köket drack hon det kalla vattnet i djupa klunkar och hoppades att det skulle lindra elden. Hon måste fatta mod. Hitta ord. Alldeles för länge blev hon sittandes vid telefonen utan att slå siffrorna. När hon väl gjorde det och hoppades på ännu en mirakeldag tutade det upptaget. En kort stund senare kom Håkan hem med två kassar fyllda med mat. Anna skrynklade hastigt ihop lappen med numret till Martin och stoppade den i bh:n. Sedan rullade hon iväg in i det vita och kände sig röd som glödgat järn.

Midsommaraftonens morgon. Anna vaknade tidigt, smärtsamt medveten om att hon hade misslyckats med det som hon föresatt sig. Liggandes i sängen drog

hon i snöret som hängde bredvid och som fick de vita gardinerna att glida ljudlöst åt sidan. Hon anade dimman bortanför granhäcken. Hon ville upp och ut men ville för allt i världen inte väcka Håkan. Och hon ville egentligen inte ut på altanen med rullstolen, utan hon ville springa genom dimman och känna daggvått gräs under fötterna, daggvått gräs ända upp till knäna. Det var ogärna som hon tänkte på olyckan, men denna morgon kom den för henne med allt blod. Smärtan som kom senare. De vita rockarna. Teodora, där redan ifrån allra första början, läkaren som kom att göra så mycket mer för Anna än vad hon hade behövt. Hon som suttit så många timmar vid Annas sjuksäng och pratat med henne, eller bara varit tyst och delat stunden med sin patient. Som en gång gett Anna ett rosa läppstift och borstat hennes hår och sagt hur vacker hon tyckte att Anna var.

En ny tanke smög sig in i Anna, den att Håkan redan då betalat Teodora för hennes extra omsorger, men även för att gå hans ärenden. Som en blixtnedslag från klar himmel slog det ner i Anna och hon fick en så kraftig andnöd att hon denna gång trodde att hon verkligen skulle dö, att lungorna kollapsat.

Ändå ropade hon på honom.

”Håkan! Håkan!”

Och han kom, morgonrufsigt i det grånade håret. Han höll om henne och vyssade henne som om hon var en nyfödd och hon klamrade sig fast vid honom, grävde in sina naglar i hans bara hud. Kippade efter luft.

Så nära varandra hade de inte varit på många år.

När ångestattacken lade sig bäddade han rent i sängen och hjälpte henne på med torra trosor. Hon kände sig

så förnedrad där i sin nedkissade säng, så förvissad om vem han verkligen var och samtidigt tacksam för att han hjälpte henne. Utan protester tog hon emot det lilla pillret som han gav åt henne.

”Lite lugnande” sa han och hon svalde.

Lite lugnande var kanske allt hon behövde.

När hon vaknade för andra gången denna midsommarafton stod solen mitt på himlen och hon hade sovit bort halva dagen.

Håkan öppnade hennes dörr och kom in med frukost på sängen, som om han vetat precis i vilket ögonblick som hon skulle slå upp ögonen. Han hade till och med plockat några prästkragar och satt i en smal vit vas som stod mellan den rosiga kaffekoppen och fatet med smörgåsarna. Ostsmörgås med röd paprika och en med leverpastej och saltgurka. Där fanns också ett kex med marmelad och en chokladpralin. Blotta åsynen av maten fick det att vattnas i hennes mun. Anna kunde inte minnas när hon senast åt frukost på sängen, men hon mindes definitivt en annan midsommarafton när en bricka ställdes på nattygsbordet och hennes mamma rufsade om hennes hår och sa att sjusovaren nog fick vakna nu ifall hon inte skulle missa alltihop. Det hade hon inte velat, eftersom alltihop var den absolut sista midsommaraften hos farmor i Nössemark.